

El Anuario Asia-Pacífico reafirma su calidad

El Anuario elaborado en conjunto por Casa Asia, Cidob y el Real Instituto Elcano publica su segunda edición, correspondiente a 2005, con importantes mejoras pero sobre todo continuando una línea de calidad que permiten pensar que se está convirtiendo en obra de referencia obligada. En un volumen de aproximadamente 600 páginas y dividido en cinco apartados principales (política, seguridad, economía, sociedad y cultura, cada uno con cronologías de los principales acontecimientos), 25 tablas (PIB, agricultura, transportes, turismo...) y 7 mapas de elaboración propia (energía nuclear, estrés hídrico, cumplimiento de los objetivos del Milenio de las Naciones Unidas...). Los artículos siguen siendo tanto de extranjeros como españoles, distintos del año anterior y mezclando altos cargos administrativos con profesores académicos y periodistas. Y, sobre todo, se han descargado inmediatamente en la página web todos los textos, que aparecen junto a los de la primera edición, correspondiente a 2004. www.anuarioasiapacifico.es

La Cochinchina, al alcance de la mano

Esta región del Vietnam pasó a formar parte del lenguaje popular hace siglo y medio, a raíz de la expedición que Francia puso en marcha en 1857 tras el asesinato de un misionero dominico español, dando lugar tras las victorias militares a la colonización de la península Indochina. Pero la asociación de la palabra Cochinchina con lo remoto recalca el olvido: la Memoria Histórica le ha llegado muy tarde a esta guerra. El general Luis Alejandro Sintés, no obstante, la ha tenido muy presente y en cuanto acabó su carrera militar activa y dejó la Jefatura del Estado Mayor en 2004, ha dedicado sus esfuerzos a escribir *La guerra de Cochinchina. Cuando los españoles conquistaron Vietnam* (Edhasa, 2006). Explayándose en aspectos militares confusos para legos, utilizando términos militares actuales –algunos sin explicar– y basándose en un importante trabajo de investigación, el libro ofrece una visión personal del conflicto, mostrando admiración hacia el que fuera el jefe del contingente hispano-filipino en esa guerra, el mariscal de campo Carlos Palanca de Patiño, quien ya publicara sus quejas en un libro de memorias. Habiendo consultado fuentes francesas y españolas, Sintés es consciente que le ha faltado la documentación en lengua vietnamita, pero no parece que ofrezcan datos que vayan a cambiar las conclusiones, a tenor de las de Mark W. McLeod, quien lo hizo para *The Vietnamese response to French Intervention, 1862-1874* (Praeger, 1991). Las dos razones principales para explicar la derrota vietnamita, según este autor, fueron la apabullante superioridad armamentística y, ante todo, la división interna, porque desde 1861 se produjo una rebelión en el Tunkin, al norte del país, promovida por el católico Pierre Le Duy Phung un pretendiente de una rama dinástica destronada, Le, al trono de la dinastía Nguyen en Hue. Sintés incluye también un último capítulo sobre los médicos que tomaron lugar en la guerra del Vietnam en el siglo XX, en algunos casos residiendo en los mismos lugares que cien años antes sin saberlo.

De cómo se llegó a la primera república en Asia

Alfredo Roces ha escrito un maravilloso libro sobre cómo se creó la nación filipina a lo largo del siglo XIX, *Adiós, Patria adorada. The Filipino as Ilustrado. The Ilustrado as Filipino* (De la Salle University Press, 2006), evocando con ese comienzo del poema *El último adiós* el papel tan crucial del ilustrado por excelencia, José Rizal. Escritor y artista, Roces trata el nacimiento de esa nueva sociedad en Asia cada vez más independiente de la metrópoli, recalando dinámicas como la imbricación entre los "hijos del país", descendientes de altos funcionarios españoles nacidos en Filipinas, y los mestizos españoles; la laboriosidad de los mestizos chinos, o también, el uso de nuevas maneras y la demanda de una educación mejor por la Principalía, la clase media-alta del archipiélago, cada vez más amplia, urbanizada e hispanizada. Los pasatiempos, las comidas, el teatro, la iglesia, las ambiciones de los curas filipinos, las protestas crecientes o la revuelta del Katipunan dan fe de un ambiente cultural rebotante de vitalidad que acabó en la primera proclamación de una república en Asia, en 1898, cuando al resto de los pueblos malayos les faltaban aún décadas para empezar a desafiar las ideas del colonialismo. *Adiós, Patria adorada* permite entender ese apasionante último siglo de la colonización española en Filipinas, entre las disputas internas de la colonia española, donde el desafío al poder de los frailes era cada vez mayor, y ese fermento intelectual a la sombra de unas universidades criticadas por doquier, pero cuya existencia dio lugar a ese fermento. Roces, además, realiza un importante esfuerzo divulgativo, introduciendo los temas, remitiéndose a la metrópoli cuando es necesario y utilizando una prosa magistral y elegante, como ya nos tiene acostumbrados, y por lo cual tres de sus libros han recibido el *National Book Award* del Manila Critics Circle. Un excelente libro que debería traducirse. Como ayuda complementaria, también está disponible el catálogo de la exposición *El imaginario colonial*, a la que ya nos hemos referido, repleto de fotografías inéditas de las Filipinas del siglo XIX, descargable completo en www.filipiniana.es.

Exposición Váez de Torres

Las exploraciones españolas por el Pacífico comenzaron con la primera circunnavegación al globo y sólo acabaron tres siglos después. En el Pacífico, no obstante, el conocimiento de estos viajes es muy escaso, incluida Australia, a pesar del nombre del estrecho de Torres, que le separa con Papúa Nueva Guinea y el continente asiático, por el marino Váez de Torres. Su expedición, una de las muchas en busca de la mítica Terra Austral Incognita, también puso nombres a otras islas del actual Vanuatu que se conservan hasta la actualidad, como (Australia del) Espíritu Santo y tuvo lugar en 1606. Con este motivo, la SEACEX (Sociedad Estatal para la Acción Cultural Exterior) ha organizado una exposición en el Australian National Maritime Museum de Sydney para dar a conocer al público australiano y neozelandés las expediciones españolas en el Pacífico, que tendrá lugar hasta el mes de marzo. El comisario es Francisco Mellén, presidente de la Asociación Española de Estudios del Pacífico, uno de los grandes expertos mundiales en la isla de Pascua y especializado en cultura material de estas regiones. http://www.seacex.es/0203_sede_exp.cfm?idSede=803

Congreso Euroseas

El próximo septiembre tendrá lugar una conferencia académica con un especial significado para los intereses de Casa Asia, porque por primera vez se celebra el congreso bianual de la Asociación Europea de Estudios del Sudeste de Asia, Euroseas, en el sur de Europa, en concordancia con los objetivos de Casa Asia y de la iniciativa puesta en marcha el septiembre pasado, Euromed. En España ya se han celebrado algunas conferencias sobre Asia convocadas por organizaciones internacionales (EACS (European Association for Chinese Studies), en la Universidad Pompeu Fabra, y Europhil (Conferencia Europea de Estudios Filipinos), en la Universidad de Alcalá), pero los congresos internacionales de estudios asiáticos son un claro recuerdo de la necesidad de internacionalizar a los asianistas sureuropeos. La desproporción con los asistentes de Holanda, Suecia o Alemania resulta abismal. Euroseas es consciente de ello y también se ha esforzado por atraer sureuropeos, bien organizando paneles ("Iberian influences in Southeast Asia", en su congreso de Hamburgo, 1998) o bien programando alguna reunión de su Junta Directiva en la Universidad Complutense de Madrid. Ahora, el politólogo Pietro Messina se ha decidido a organizar el congreso en la Universidad de Nápoles, L'Orientale, los próximos 12 - 15 de septiembre, en un nuevo esfuerzo por vincular el Mediterráneo con Asia. Por ello, sería deseable el mayor éxito en un objetivo que hace años debería haber sido cumplido www.euroseas.org

Nuevas alabanzas para la arquitectura asiática

Como en tantos otros casos, los japoneses han dado apenas el primer respunte de lo que nos deparará el auge asiático. En Tokio, las antiguas casas destaraladas de la acera derecha de Omote Sandō han convertido la calle en un museo, reflejo de la competencia entre las grandes firmas de moda por conseguir el edificio más deslumbrante (para quien suscribe, el edificio de Prada), dejando la pagoda del Oriental Bazar como el único edificio típicamente asiático. En China, la arquitectura estará entre las sorpresas del Beijing olímpico. Resulta difícil poner etiquetas nacionales a los rascacielos, pero una nueva generación de arquitectos chinos formados en el extranjero están comenzando a mostrar una nueva sensibilidad hacia el paisaje, con una integración más sutil en el entorno, utilizando bambú y piedra, y evocando en sus proyectos los hutong, los tradicionales pabellones alrededor de un patio central tan omnipresentes en las ciudades chinas hasta hace pocos años. No está claro si China desarrollará una "arquitectura de características chinas" tan sui generis como su socialismo, pero podrá ser analizado pronto en las exposiciones venideras sobre la arquitectura de la nueva Asia. El apetito se puede ir abriendo con una excelente revista editada en Hong Kong, www.hingenet.com

Cambios en Japón, ¿hasta qué punto?

Nuevo debate en Japón a propósito del libro de Jeff Kingston, *Japan's Quiet Transformation: Social change and civil society in the 21st century* (Routledge, 2004). Kingston, profesor en la Temple University en Japón, recalca los cambios en Japón desde que explotó la economía de la burbuja en 1991 y los califica como decisivos, aún cuando suelen ser poco visibles y han recibido escasa atención mediática: el auge de las ONG, una prensa cada vez más vigilante y el fin del paternalismo empresarial del "Japón S.A." son ejemplos de ello. Es positivo que Kingston lo recuerde. No obstante, todavía está poco clara la efectividad de esta transformación en el plazo largo y el libro no ofrece comparación con las evoluciones de otros países, que parecen parecidas a pesar de no haber sufrido una crisis estructural de una década de duración. La cuestión principal quizás sería si Japón está recuperando el terreno perdido o si el país simplemente ha realizado unos ajustes de acoplamiento. Para dilucidarlo, la actitud ante la emigración aparece como un tema crucial, porque no sólo es un añadido crucial al crecimiento económico, tal como se ha demostrado en España, sino también porque obliga a adaptar la sociedad a cambios, indeseados quizás, pero necesarios a la larga. Un aumento reciente de los flujos migratorios parece indicar que se están produciendo cambios de este tipo, pero la discusión continúa.

Convocatoria Elcano sobre Malasia

Los esfuerzos de Casa Asia por expandir el conocimiento de la región entre la juventud son, en un buen número de casos, de los más exitosos, como ocurre con la Escuela de Bambú y sus visitas por colegios. Otra de las iniciativas en esta idea de difundir el interés por Asia en proyectos a largo plazo están siendo los Premios Elcano, un certamen literario destinado a adolescentes de 3º y 4º de la ESO, para que viajen a Asia acompañados de los padres. Para el 2007, el tema escogido ha sido Malasia, un caso ejemplar de país para comprobar que el Islam puede también ir asociado al desarrollo económico y a una democracia cada vez más igualitaria, y en donde los islamistas radicales pueden participar, ganar y gobernar, pero también ser derrotados en elecciones democráticas, aunque en los últimos meses la situación política se está tensando. El premio será para el mejor ensayo sobre este país, entre 500-700 palabras, y los mejores ensayos serán publicados en Casa Asia Virtual.

Viviendo en Asia y escribiendo un blog

El panorama de españoles en Asia que se deciden a escribir su blog y contar sus experiencias en el país aumenta, todavía con un predominio de Japón a cuenta del acceso más fácil a Internet y de una colonia de expatriados mayor que la de otros lugares con acceso fácil a internet, como Singapur o Corea. El más premiado y leído de todos ellos, ya mencionado en estas páginas, sigue siendo el "geek" y programador alicantino Héctor García Puigserver, pronto a fotografiar los momentos más llamativos de su vida, <http://www.kirainet.com/> con temas en algunos casos parecidos a los comentados por otro experto en programación, Crisantemo Blues, quien también publica un blog con muchas referencias a los avances tecnológicos, aunque su reciente paternidad le ha obligado a marginar esta actividad <http://crisantemo-blues.blogspot.com/>. Un excelente contrapunto son los dos blog donde los textos están más cuidados. El científico madrileño introducido en los ambientes culturales más vanguardistas, Jorge Larrañaga, tiene una bitácora más intimista, es un gran conocedor de la literatura y se esfuerza por introducir facetas poco conocidas de la cultura japonesa <http://www.tokyonikki.com/>, una labor que también realiza el profesor universitario y colaborador de *El Periódico*, Jordi Juste, en catalán y catalán, desde la zona de Kansai. <http://www.jordijuste.blogspot.com/>. Para enterarse sobre las series más populares de la televisión japonesa y sobre las actrices más famosas, el blog de un estudiante de japonés http://www.japangaijin.com/index.php?cate_gory=1 y el del irroferente Don Guri, <http://fotoscente.blogspot.com/>. Por su parte, el profesor colombiano de diseño Christian Salamanca <http://blog.trustedesigns.com/India>, las de su largo peregrinar por Asia, por Norberto Cuenca <http://viajepro-rasia.blogspot.com/> o las de su vida y trabajo en Japón, por David Coll, que antes incluía también textos <http://kameraview.blogspot.com/index.html>. Algunos de los viajeros con blog son impenitentes y se resisten a acabar la experiencia. El badalonés Enric Cardona, haciendo honor a su lema de visitar la región "sin planes fijos. Saltando de frontera en frontera cuando a uno le apetece!" ha cambiado a Túnez, <http://saike74.blogspot.com/> y Gonzalo e Inma, dos amigos que comenzaron un blog para informar a parientes e amigos, <http://locurachina.blogspot.com/>, han creado un portal de viajeros independientes, con informaciones de todo tipo sobre destinos difíciles y un foro para intercambiar experiencias. <http://locuraviajes.com/>.

Comentarios y sugerencias: casaasia@casaasia.es

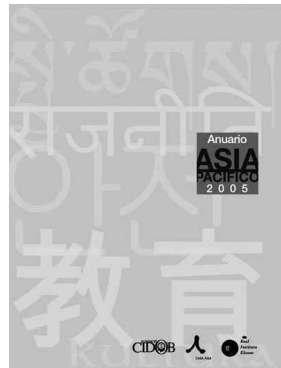
● Economía ● Sociedad ● Cultura

Alto Patronato:

L'Anuari Àsia-Pacífic reafirma la seva qualitat

L'anuari elaborat en conjunt per Casa Àsia, Cidob i el Reial Institut Elcano publica la seva segona edició, corresponent a 2005, amb importants millores però, sobretot, en la mateixa línia de qualitat que permeten pensar que és a punt d'esdevenir una obra de referència obligada. En un volum de 600 pàgines aproximadament i dividit en cinc apartats principals (política, seguretat, economia, societat i cultura, cadascun amb cronologies dels esdeveniments més rellevants), 25 taules (PIB, agricultura, transports i turisme, entre d'altres) i 7 mapes d'elaboració pròpia (energia nuclear, estrès hídric o compliment dels objectius del Mil·lenni de les Nacions Unides, entre d'altres). Els articles són d'estrangers com d'espanyols, diferents de l'any passat i barregen alts càrrecs administratius amb professors acadèmics i periodistes. A més, s'han descarregat immediatament al lloc web tots els textos, que apareixen juntament amb els de la primera edició, corresponent al 2004. www.anuarioasiapacifico.es

La Cotxinxina, a l'abast de la mà

Aquesta regió del Vietnam va passar a formar part del llenguatge popular ara fa un segle i mig, d'ençà que l'expedició que França posà en marxa el 1857 després de l'assassinat d'un missioner dominic espanyol, la qual cosa va donar lloc, amb les victòries militars, a la colonització de la península d'Indoxina. Malgrat tot, l'associació de la paraula Cotxinxina amb allò que és remot recalca l'oblit: la memòria històrica li ha arribat molt tard, en aquesta guerra. El general Luis Alejandro Sintès, no obstant això, l'ha tinguda molt present i, tan aviat com va acabar la carrera militar activa i deixà la Suprema Autoritat de l'Estat Major el 2004, ha dedicat els seus esforços a escriure *La guerra de Cochinchina. Cuando los españoles conquistaron Vietnam* (Edhasa, 2006). A través d'una àmplia explicació d'aspectes militars confusos per a llocs, amb termes militars actuals –alguns dels quals sense explicació- i a partir d'una tasca important de recerca, el llibre ofereix una visió personal del conflicte, en què mostra admiració cap al qui va ser el cap del contingent hispanofilipi en aquesta guerra, el mariscal de camp Carlos Palanca de Patiño, que ja va publicar les seves queixes en un llibre de memòries. Després d'haver consultat fonts franceses i espanyoles, Sintès és conscient que li ha faltat la documentació en llengua vietnamita, però no sembla que ofereixi dades que vagin a canviar les conclusions, segons les de Mark W. McLeod, que ho va fer per a *The Vietnamese response to French Intervention, 1862-1874* (Praeger, 1991). Segons aquest autor, les dues raons principals per explicar la desfeta vietnamita van ser l'aclaparadora superioritat armamentística i, sobretot, la divisió interna, perquè des del 1861 es va produir una rebel·lió al Tonquin, al nord del país, promoguda pel catòlic Pierre Le Duy Phung, un pretendent d'una branca dinàstica destronada, Le, al tron de la dinastia Nguyen en Hue. Sintès també inclou un darrer capítol sobre els metges que van prendre part a la guerra del Vietnam al segle XX, amb residència, en alguns casos, als mateixos llocs que cent anys abans sense saber-ho.

De com s'arribà a la primera república a Àsia

Alfredo Rocas ha escrit un meravellós llibre sobre com es va crear la nació filipina al llar del segle XIX, *Adiós, Patria adorada. The Filipino as Ilustrado. The Ilustrado as Filipino* (De la Salle University Press, 2006), on evoca, amb l'inici del poema El último adiós el paper tan crucial de l'il·lustrat per excel·lència, José Rizal. Escritor i artista, Rocas tracta el naixement d'aquesta nova societat a Àsia cada cop més independent de la metròpoli i recalca dinàmiques com la imbricació entre els "fills del país", descendents d'alts funcionaris espanyols nascuts a les Filipines, i els mestissos espanyols; la laboriositat dels mestissos xinesos o, també, l'ús de noves maneres i la demanda d'una educació de més qualitat per la Principalia, la classe mitja-alta de l'arxipèlag, cada cop més àmplia, urbanitzada i hispanitzada. Els passatemp, els àpats, el teatre, l'església, les ambicions dels mossens filipins, les protestes creixents o la revolta del Katipunan donen fe d'un ambient cultural curull de vitalitat que va acabar en la primera proclamació d'una república a Àsia, el 1898, quan a la resta dels pobles malais faltaven encara dècades perquè poguessin començar a desafiar les idees del colonialisme. *Adiós, Patria adorada* permet entendre aquest apassionant últim segle de la colonització espanyola a les Filipines, entre les disputes internes de la colònia espanyola, on el repte al poder dels frares era cada vegada més gran, i aquest ferment intel·lectual a l'ombra d'unes universitats criticades arreu, però gràcies a les quals es va originar aquest ferreny. Rocas, a més, realitza un important esforç divulgatiu, mitjançant una introducció dels temes, referències a la metròpoli quan cal i amb una prosa magistral i elegant, com ja ens ha acostumat i pel qual tres dels seus llibres ja han rebut el *National Book Award* del Manila Critics Circle. Un excel·lent llibre que caldria traduir. Com ajuda complementària, també hi ha disponible el catàleg de l'exposició El imaginari colonial, a la que ja hem fet esment, ple de fotografies inèdites de les Filipines del segle XIX, que es pot descarregar íntegrament a www.filipiniana.es.

Exposició Váez de Torres

Les exploracions espanyoles pel Pacífic van començar amb la primera circumnavegació al globus i no finalitzaren fins tres segles més tard. Al Pacífic, no obstant això, el coneixement d'aquests viatges és molt escàs, inclosa Austràlia, malgrat el nom de l'estret de Torres, que la separa amb Papua Nova Guinea i el continent asiàtic, pel mariner Váez de Torres. La seva expedició, una de les moltes en recerca de la mitica Terra Austral Incognita, també va batejar el 1906 altres illes de l'actual Vanuatu que es conserven avui dia, com (Austrialia del) Espíritu Santo. Per això, la SEACEX (Societat Estatal per a l'Acció Cultural Exterior) ha organitzat una exposició a l'Australian National Maritime Museum de Sydney per donar a conèixer al públic australià i neozelandès les expedicions espanyoles al Pacífic, que tindrà lloc fins al mes de març. El comissari és Francisco Mellén, president de l'Associació Espanyola d'Estudis del Pacífic, un dels grans experts mundials sobre l'illa de Pascua i especialitzat en cultura material d'aquestes regions. http://www.seacex.es/0203_sede_exp.cfm?idSede=803

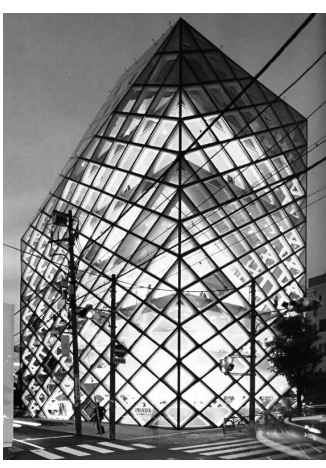

Congrés Euroseas

El proper setembre tindrà lloc una conferència acadèmica amb un especial significat per als interessos de Casa Àsia perquè, per primera vegada, se celebra el congrés bianual de l'Associació Europea d'Estudis del Sud-est d'Àsia, Euroseas, al sud d'Europa, en concordança amb els objectius de Casa Àsia i de la iniciativa posada en marxa el setembre passat, Euromed. A Espanya ja s'han celebrat algunes conferències sobre Àsia convocades per organitzacions internacionals (EACS - European Association for Chinese Studies, a la Universitat Pompeu Fabra, i Europhil –Conferència Europea d'Estudis Filipins, a la Universitat d'Alcalà), però els congressos internacionals d'estudis asiàtics són un clar record de la necessitat d'internacionalitzar els asianistes sud-europeus. La desproporció amb els assistents d'Holanda, Suècia o Alemanya resulta abismal. Euroseas n'és conscient i també s'ha esforçat per atreure sud-europeus, ja sigui mitjançant l'organització de panells ("Iberian influences in Southeast Asia", al congrés d'Hamburg, 1998) o amb la programació d'alguna reunió de la Junta Directiva a la Universitat Complutense de Madrid. Ara, el polític Pietro Messina s'ha decidit a organitzar el congrés a la Universitat de Nàpols, L'Orientale, els propers 12 - 15 de setembre, en un nou esforç per vincular el Mediterrani amb Àsia. Per això, fora desitjable el major èxit possible en un objectiu que s'hauria d'haver acomplert fa anys www.euroseas.org

Noves lloances per a l'arquitectura asiàtica

Com en tants altres casos, els japonesos donat el primer repunt del que ens oferirà l'auge asiàtic. A Tòquio, les antigues cases desgavellades de la vorera dreta d'Omote Sandō han convertit el carrer en un museu, reflex de la competència entre les grans firmes de moda per aconseguir l'edifici més enlluernador (per a un servidor, l'edifici de Prada) i deixa la pagoda de l'Oriental Bazar com l'únic edifici típicament asiàtic. A la Xina, l'arquitectura serà entre les sorpreses del Pequín olímpic. Resulta difícil posar etiquetes nacionals als gratacles, però una nova generació d'arquitectes xinesos formats a l'estranger comencen a mostrar una nova sensibilitat cap al paisatge, amb una integració més subtil en l'entorn, ja que fan servir bambú i pedra i evocuen el hutong en els seus projectes, els tradicionals pavellons al voltant d'un pati central tan omnipresents a les ciutats xineses fins fa pocs anys. No és clar si la Xina desenvoluparà una "arquitectura de característiques xineses" tan sui generis com el seu socialisme, però podrà ser analitzat aviat a les exposicions futures sobre l'arquitectura de la nova Àsia. Per anar fent boca, podem visitar una excel·lent revista editada a Hong Kong, www.hingenet.com

Canvis al Japó, fins a quin punt?

Nou debat al Japó a propòsit del llibre de Jeff Kingston, *Japan's Quiet Transformation: Social change and civil society in the 21st century* (Routledge, 2004). Kingston, professor a la Universitat Temple al Japó, recalca els canvis al Japó des que va explotar l'economia de la bombolla el 1991 i els qualifica com a decisius, tot i que sovint són poc visibles i han rebut poca atenció mediàtica: l'auge de les ONG, una premsa cada cop més vigilant i el final del paternalisme empresarial del "Japó S. A." són exemples. És positiu que Kingston ho recordi. No obstant això, encara és poc clara l'efectivitat d'aquesta transformació a llarg termini i el llibre no ofereix comparació amb les evolucions d'altres països, semblants tot i no haver patit una crisi estructural d'una dècada de durada. La qüestió principal potser seria si el Japó recupera el terreny perdut o si el país simplement ha realitzat uns ajustaments d'acoblament. Per dilucidar-lo, l'actitud davant l'emigració apareix com un tema crucial, perquè no només és un afegit cabdal al creixement econòmic, tal i com s'ha demostrat a Espanya, sinó també perquè obliga a adaptar la societat a canvis, no desitjats potser, però necessaris a llarg. Un augur recent dels fluxos migratoris sembla indicar que es produeixen canvis d'ampli calat en aquest sentit, però la discussió continua.

Convocatòria Elcano sobre Malàisia

Els esforços de Casa Àsia per estendre el coneixement de la regió entre la joventut són, la majoria de vegades, dels més reeixits, com succeeix amb l'Escola de Bambú i les seves visites per escoles. Una altra de les iniciatives en aquesta idea de difondre l'interès per Àsia en projectes a llarg termini és la convocatòria del Premis Elcano, un certamen literari destinat a adolescents de 3r i 4t d'ESO, per tal que viatgin a Àsia acompanyats dels pares. Per al 2007, el tema escollit ha estat Malàisia, un cas exemplar de país per comprovar que l'islam també pot anar associat al desenvolupament econòmic i a una democràcia cada vegada més igualitària, i on els islamistes radicals poden participar, guanyar i governar, però també ser derrotats en eleccions democràtiques, encara que als darrers mesos la situació política és tensa. El premi serà per al millor assaig sobre aquest país, entre 500 i 700 paraules i els millors assajos seran publicats a Casa Àsia Virtual.

Viure a Àsia i escriure un blog

El panorama d'espanyols que es decideixen a escriure un blog i explicar les seves experiències al país augmenta, encara amb un predomini del Japó a compte de l'accés més fàcil a internet i d'una colònia d'expatriats més gran que la d'altres llocs amb fàcil accés a internet, com ara Singapur o Corea. El més premiat i llegit de tots, ja esmentat en aquestes pàgines, encara és el *geek* i programador alacantí Héctor García Puircerver, ben disposat a fotografiar els moments més rellevants de la seva vida, <http://www.kirainet.com/> amb temes sovint semblants als comentats per un altre expert en programació, Crisantemo Blues, que també publica un blog amb moltes referències als avenços tecnològics, encara que la seva recent paternitat l'ha obligat a marginar aquesta activitat <http://crisantemo-blues.blogspot.com/>. Un excel·lent contrapunt són els dos blogs, on els textos estan més cuidats. El científic madrileny introduït en els ambients culturals més avantguardistes, Jorge Larrañaga, té una bitàcola més intimista, és un gran coneixedor de la literatura i s'esforça per introduir facetes poc conegudes de la cultura japonesa <http://www.tokyonikki.com/>, una tasca que també porta a terme el professor universitari i col·laborador d'*El Periódico*, Jordi Juste, en català i castellà, des de la zona de Kansari. <http://www.jordi.juste.blogspot.com/> Per estar al dia de les sèries més populars de la televisió japonesa i sobre les actrius més famoses, el blog d'un estudiant de japonès <http://www.japongaijin.com/index.php?category=1> i de l'irreverent Don Guri, <http://horizonta.blogspot.com/>. Per la seva banda, un grup de fotògrafs mostren fotografies excel·lents, com les de Bombai pel professor colombià de disseny Christian Salamanca <http://blog.trustedesigns.com/India>, les del seu llarg peregrinatge per Àsia, per Norberto Cuenca <http://viajeporasia.blogia.com/> o les de la seva vida i feina al Japó, per Davida Coll, que abans incloïa també textos <http://kameraview.blogspot.com/index.html>. Alguns dels viatgers amb blog són impenitents i es resisteixen a acabar l'experiència. El badaloní Enric Cardona fa honor al seu lema de visita la regió "sense plans fixos, saltant de frontera en frontera quan ve de gust!" ha canviat a Tunis, <http://qike74.blogspot.com/> i Gonzalo i Inma, dos amics que van començar un blog per informar a parents i amics, <http://locurachina.blogspot.com/>, han creat un portal de viatgers independents, amb informacions de tota mena sobre destinacions difícils i un fòrum per intercanviar experiències <http://locuraviajes.com/>.

Comentaris i suggeriments: casaasia@casaasia.es

- Economia
- Societat
- Cultura

Alt Patronat:

Butlletí mensual
De l'1 al 28 de febrer de 2007